

zf ZAGREBAČKA
FILHARMONIJA

150 Godi na

GRIMO
VAS
GLAZBOM

PLAVI CIKLUS

Petak/20.11./19:30

Koncertna dvorana Lisinski

SIMON KREČIČ dirigent

BRUNO VLAHEK klavir

Sergej Rahmanjinov / Johannes Brahms

Petak/20.11./19:30

Koncertna dvorana Lisinski

150 godi ma

PLAVI CIKLUS

ZAGREBAČKA FILHARMONIJA

SIMON KREČIČ dirigent

BRUNO VLAHEK klavir

SERGEJ RAHMANJINOV

2. koncert za klavir i orkestar u c-molu, op. 18 34'

Moderato

Adagio sostenuto

Allegro scherzando

JOHANNES BRAHMS

4. simfonija u e-molu, op. 98 44'

Allegro non troppo

Andante moderato

Allegro giocoso

Allegro energico e passionato

SIMON KREČIČ dirigent

Simon Krečič umjetnički je ravnatelj Opere Slovenskoga narodnog kazališta u Mariboru od 2013. godine. Započevši karijeru kao uspješni koncertni pijanist, studij klavira završio je 2002. na Muzičkoj akademiji u Ljubljani kao posljednji diplomant u pedagoškoj karijeri Acija Bertoncelja, dok je poslijediplomski studij nastavio na Sveučilištu u Bernu kod Aleksandra Madžara. U rujnu 2012. diplomirao je dirigiranje kod Milivoja Šurbeka s premijerom i devet predstava *Baletnih večeri Stravinskog* (*Svadba, Pulcinella, Apollon Musagète*) u produkciji Opere i Baleta Slovenskog narodnog kazališta u Ljubljani. Tijekom poslijediplomskog studija u Švicarskoj studirao je i dirigiranje kod Dominiquea Roggena te ravnao nekolicinom švicarskih orkestara.

U 2008. osvojio je nagradu na međunarodnom dirigentskom natjecanju u Grossetu u Italiji, a otad redovno dirigira Slovenskim filharmonijom, u okviru pretplatničkih ciklusa, kao i na turnejama. Posljednjih godina blisko surađuje i sa Simfonijskim orkestrom Slovenske radiotelevizije te Praškom komornom filharmonijom.

Razvio je impresivni repertoar, a na temelju pijanističkog iskustva cijenjen je i kao provjereni pratitelj svjetski poznatih solista kao što su José Cura, Marcos Fink, Dimitra Theodossiou, Piero Giuliacci, Carlos Almaguer, Bruno de Simone, Eugen Indjić, Aleksandar Madžar, Wonji Kim-Ozim, Dubravka Tomšič Srebotnjak, Baiba Skride, Harriet Krijgh i Lauma Skride.

Svestran i plodan, poznat je i kao angažirani promotor suvremene glazbe, kao dirigent, ali i umjetnik koji podupire i naručuje nove skladbe.

Na opernoj sceni međunarodnu karijeru započeo je 2011. kao pomoćni dirigent u Massenetovu *Wertheru* u Kraljevskoj operi u Madridu, a potom i kao dirigent u Rossinijevu *Seviljskom brijacu* 2014. na opernom festivalu *Opera in Piazza* u Oderzu. Godine 2015. ravnao je Verdijevim *Macbethom* u *Teatru Verdi* u Pisi (pod redateljskom palicom Daria Argenta). Godine 2016. gostovao je s Baletom Mariborske opere na Dubrovačkim ljetnim igrama, predvodeći iznimno uspješnu svjetsku premijeru baletne produkcije *Poslijepodne jednog fauna* Edwarda Cluga te *Carmen* Rodiona Ščedrina. Kasnije iste godine dirigirao je Verdijeve *Razbojnice* na festivalu *Verdi* u Bussetu (*Teatro Regio di Parma*). Od 2017. neke od produkcija pod njegovim vodstvom uključuju Wagnerovo *Rajnino zlato* u Mariboru, Rossinijevu *Pepeljugu* u Ljubljani, Verdijev *Krabuljni ples* u Kini (Tianjin, Opera u Harbinu), Puccinijevu *Toscu* u Rovinju, Donizettijevu *Kći pukovnije* u *Teatru Verdi* u Trstu, Weberova *Strijelca vilenjaka* na opernom festivalu u Dvorcu *Rheinsberg* u Njemačkoj, Offenbachove *Hoffmannove priče* u Ljubljani, Puccinijevu *Turandot* u Ferrari te Donizettijev *Ljubavni napitak* u *Teatru Verdi* u Trstu.

GRLIMO VAS GLAZBOM

BRUNO VLAHEK klavir

Pijanist i skladatelj **Bruno Vlahek** (Zagreb, 1986.) jedan je od najistaknutijih hrvatskih glazbenika. Uz osvrte na umjetničku svestranost, kritika ističe njegovu "fantastičnu virtuoznost" te "dubinu glazbene misli koja očarava publiku". U dobi od 9 godina dobiva prvu poduku klavira na Glazbenoj školi Pavla Markovca kod Mare Bolfek, a dvije godine kasnije osvaja prvu nagradu na međunarodnom pijanističkom natjecanju u Pinerolu (Italija), da bi potom postao i dvostrukim apsolutnim pobjednikom hrvatskih državnih natjecanja u Dubrovniku.

Diplomirao je u klasi Vladimira Krpana kao jedan od najmlađih studenata u povijesti Muzičke akademije u Zagrebu. Poslijediplomske studije završava na Konzervatoriju u Lausannei kod Jeana-Françoisa Antoniolija te na Hochschule für Musik u Kölnu

kod Vasilija Lobanova gdje je istodobno studirao i kompoziciju te improvizaciju. Od 2010. do 2013. usavršavao se u klasi legendarnog ruskog pijanista i pedagoga Dmitrija Baškirova na Visokoj školi za glazbu kraljice Sofije u Madridu.

Laureat je mnogih međunarodnih pijanističkih natjecanja poput onih u Parizu, Šangaju i Lyonu, nositelj je naslova *Mladi glazbenik godine* Zagrebačke filharmonije za 2010. godinu, dobitnik švicarskih nagrada *Paderewski* i *Max D. Jost*, nagrade Yamahine europske glazbene fondacije, memorijalne nagrade *Prina Salzman* u Izraelu, nagrade *Artists on Globe*, kao i nositelj počasne diplome španjolske kraljice Sofije.

Istodobno, kao skladatelj osvaja najviše nagrade na XXXIII. međunarodnom skladateljskom natjecanju *Cristóbal Halffter*, na Muzičkom biennalu Zagreb, međunarodnom natjecanju *Fidelio*, a dobitnikom je i diskografske nagrade *Porin* kao i nagrade *Stjepan Šulek* za najbolju skladbu 2019. godine.

Kao pijanist redovito održava recitale i nastupa s orkestrima diljem Europe, u Aziji, Africi, Sjevernoj i Južnoj Americi, Rusiji i na Bliskom istoku, u dvoranama kao što su *Palau de la Música* u Barceloni, Akademija *Liszt Ferenc* u Budimpešti, Opera u Dubaiju, *St. Martin-in-the-Fields* u Londonu, *Auditorio Nacional* u Madridu, *Gasteig* u Münchenu, *Mozarteum* u Salzburgu, moskovski Kremlj, *Seoul Arts Centre*, *Shanghai Concert Hall* ili *Tel Aviv Museum of Art*, te na festivalima poput onih u Dubrovniku, Beču, Bolzanu, Moskvi, Palmi de Mallorci, Dar-es-Salaamu ili švicarskom Verbieru - u kojem je nastupio kao prvi mladi umjetnik iz Hrvatske.

Ostvario je snimke za TV i radio kuće kao što su britanski BBC 3, nizozemski NPO Radio 4, španjolski RTVE i Catalunya Ràdio te Radio Romanske Švicarske. U aktualnoj 2020. izdao je dva solistička CD-a: *Touches* s djelima L. Bernsteina, G. Ligetija i I. Stravinskog u izdanju *Croatia Records*, te cjelokupne *Etide-slike* S. Rahmanjinova u izdanju nakladnika *PlayClassics*. Krajem godine izlazi i Vlahekov novi CD posvećen sonatama D. Scarlattija snimljen za diskografsku kuću *Naxos*.

Suradivao je s dirigentima i komornim glazbenicima kao što su Leopold Hager, Milan Horvat, Vladimir Kranjčević, Jaime Martín, Pascal Rophé, David Danzmayr, Diemut Poppen, Phillippe Muller, Aleksandar Gindin, Cyprien Katsaris ili Viktor Tretjakov, dok uz suprugu pijanisticu Dubravku Vukalović s velikim uspjehom djeluje u klavirskom duu D&B s kojim je 2013. postao laureat međunarodnog natjecanja za klavirska dua u Monte Carlu.

Autor je skladateljskog opusa kojeg čine mnogobrojne orkestralne, komorne, solističke i vokalne skladbe raznih žanrova. Djela su mu izvedena na pet kontinenta u gradovima kao što su New York, Chicago, London, Berlin, Amsterdam, Lisabon, Prag, Moskva, Salzburg, Beč, Cambridge, Sankt Peterburg, Seoul i Singapur, te između ostalog na Svjetskim danima glazbe u Sydneyju. Notni zapisi njegovih skladbi izdani su dosad u Hrvatskoj, Velikoj Britaniji i SAD-u.

Profesor je na Glazbenom konzervatoriju *Katarina Gurska* u Madridu, član je ocjenjivačkih sudova međunarodnih glazbenih natjecanja te održava majstorske radionice diljem svijeta.

150 godi
na

SERGEJ RAHMANJINOV

2. koncert za klavir i orkestar u c-molu, op. 18

Rijetko je rađanju jednog djela pomogao jedan psihoterapeut, koliko je *Drugom koncertu, op. 18 Sergeja Rahmanjinova* (1873. - 1943.) pomogao dr. Nikolaj Dahl. A možda bi i César Cui potražio pomoć liječnika, da je tkogod drugi neko njegovo djelo nazvao "studentskim radom" koji može oduševiti samo "stanovnike pakla", "simfonijom na temu pošasti egipatskih" - kako je ovaj pripadnik Ruske gomilice "potopio" Rahmanjinovljevu *Prvu simfoniju*.

Bilo kako bilo, godine 1897. po praižvedbi *Prve*, Rahmanjinov je pao u tešku duševnu krizu, koju su pratile depresija, alkoholizam te autorska impotencija duga tri godine. Dok je kriza trajala dirigirao je i svirao klavir, a 19. travnja 1899. održao je debitantski recital u londonskome *Queen's Hallu*, kao prvi važniji pijanistički nastup izvan domovine. Tamošnje Filharmonijsko društvo, na čiji je poziv i doputovao u britansku prijestolnicu, očekivalo je

izvedbu *Drugoga koncerta*, pa se može pretpostaviti kako je već tada Rahmanjinov govorio o tome djelu. Do dolaska u London nije ga, međutim, niti započeo, a prve su se konkretnije ideje javile ljeta iste godine - tijekom skladateljeva boravka u Italiji, te nastavile sazrijevati po povratku u Rusiju. Čini se da je skladatelj ipak osjećao stanovitu odgovornost spram danih izjava, kada je u sjećanjima koja je kasnije izgovorio Oskaru von Riesemannu (obj. 1934.) spomenuo da je *Koncert* "obećao ljudima u Londonu".

Sljedeći citat o vremenu provedenom s dr. Dahlom - i o nastanku *Drugog koncerta* - preuzet je iz spomenutih skladateljevih sjećanja: "Moje veze (odnosi se na skladateljevu tetku, op. a.) rekle su dr. Dahlu da me mora izliječiti pod svaku cijenu od stanja ravnodušja i postići to da ponovno počnem skladati. Dahl je pitao kakvu vrstu kompozicije žele, a odgovor je glasio: 'Koncert za klavir'... jer to sam obećao ljudima u Londonu i potom digao ruke u očajanju. Tako sam iz dana u dan slušao hipnotičku formulu, ležeći u polusnu u naslonjaču Dahlove radne sobe: 'Napisat ćeš koncert... Radiš ćeš s velikom lakoćom... Bit će izvrstan...' Uvijek isto, bez prekida. Iako će zvučati nevjerojatno, taj mi je tretman doista pomogao. Do jeseni (1900. godine, op. a.) dovršio sam dva stavka - *Andante i Finale*... Njih sam odsvirao (15. prosinca 1900. u Moskvi, op. a.) na dobrotvornom koncertu kojim je ravnao Ziloti (Aleksandar Ziloti, izuzetno zanimljiva i vrlo utjecajna umjetnička ličnost, cijenjeni dirigent, pedagog, pijanist i skladatelj, op. a.). Uspjeh je bio velik. To je podiglo moje samopouzdanje toliko da sam opet počeo skladati s velikom žustrinom. Do ljeta sam već dovršio prvi stavak (točnije 4. svibnja 1901., op. a.) te *Suitu za dva klavira*. Povratio sam vjeru u samoga sebe".

O recepciji u povodu praižvedbe drugoga i trećeg stavka Ivan Lipajev u *Ruskoj muzičkoj gazeti* bilježi: "Dugo je prošlo otkad nismo vidjeli toliko publike u dvorani... otkad su zidovi odzvanjali takvim entuzijazmom, gromovitim pljeskom... Rahmanjinov se pokazao kao pijanist i kao skladatelj. Najzanimljivija bila su dva stavka iz nedovršenog klavirskog koncerta. Ova ostvarenja posjeduju priličnu dozu poezije, ljepote, topline, raskošne orkestracije, zdrave i bogate kreativne snage. Talent

Rahmanjinova očit je čitavo vrijeme". Rahmanjinov je, međutim, i po ovom događaju još uvijek brinu o konačnom uspjehu svojega novog djela. Bez razloga, jer je nakon praizvedbe u Moskvi 9. studenog 1901. Ziloti skladbu izveo u Sankt Peterburgu pod ravnanjem Arthura Nikischa, a potom su s njom prošli i mnoge gradove Europe. A da je doista riječ o uspješnom ostvarenju, godine 1904. autoru je potvrdila i prestižna nagrada *Glinka* - koju je primio u konkurenciji Antona Arenskog i Aleksandra Skrjabinina.

Rahmanjinov se u *Drugome* nadovezuje na veliku tradiciju romantičkog koncerta s pretečama u Franzu Lisztu i P. I. Čajkovskom. Pritom, "svoje glava mladenačka žestina u *Simfoniji* prepušta mjesto autorovoj sklonosti raskošnoj harmoniji i širokim lirskim, često intenzivno strastvenim melodijama. Široka prva tema prvoga stavka pokazuje umijeće zamišljanja bešavnih melodijskih linija, koje se protežu sve do svojega krajnjeg cilja. Umjesto često nametljive orkestracije u *Simfoniji*, orkestralni koloriti *Koncerta* ukroćeni su i finije probrani; teksture su brižno kontrastirane; a stil je u cjelini koncentriraniji... Na mjestima najvećeg nadahnuća, Rahmanjinovljevo je lirsko nadahnuće bez premca", zaključuje Geoffrey Norris u novome *Groveu*.

Kompleksnost tekstura i fleksibilni ritam, reska, kromatizirana harmonija te bujna ekspresija, ali i sirova fizička snaga, samo su neki veliki zahtjevi koje ovaj *Koncert* postavlja pred interpreta. Pritom današnje tumačenje nije više moguće odvojiti niti od recepcije skladbe, niti od brojnih tumača, među kojima se spominju doista najveći: Van Cliburn, Artur Rubinstein, Yefim Bronfman, Svjatoslav Richter, Alexis Weissenberg, Vladimir Aškenazi i drugi.

Posebni status djelo uživa, pak, u popularnoj kulturi, među umjetničkim klizačima primjerice, ali i na filmskome platnu. Pa iako je ljubavna veza Celie Johnson i Trevora Howarda u Leanovu klasiku *Kratki susret* (*Brief Encounter*) iz 1946. nemoguća, strast je na platnu iskrena... baš kao i u ovom remekdjelu "posljednjega velikog ruskog romantičara".

JOHANNES BRAHMS

4. simfonija u e-molu, op. 98

Nakon što je završio *Treću simfoniju* (u F-duru, op. 90) u Wiesbadenu ljeta 1883., ljeta već dogodine u Mürzzuschlagu u Štajerskoj **Johannes Brahms** (1833. - 1897.) započeo je svoju sljedeću simfoniju. Autorov kalendar nosi podatak da su prva dva stavka nastala u to vrijeme.

Elisabet von Herzogenberg i Clara Schumann načule su za Brahmsove planove i opetovano se raspitivale o novoj simfoniji, ali je Brahms ostao šutljiv. Tek u kolovozu 1885. zamolio je Frau von Herzogenberg ako bi joj mogao "poslati neke nove ostvaraje. Općenito govoreći oni su daleko ugodniji od mene samog i stoga će im trebati manje ispravaka?! Ali ovdje u nas trešnje nisu slatke i jestive - pa ako Vam se ne svide, molim Vas da se ne sustezete. Ni malo mi nije stalo da napišem loš br. 4".

Spomenuti "ostvaraji" bili su prvi stavak i početak *Andantea*. Brahms je očigledno želio ostaviti dojam da ništa drugo nije skladano; no njegov kalendar otkriva da su finale te naposljetku i *scherzo* skladani ljeta 1885., ponovno u Mürzzuschlagu. Pisao je Hansu von

Bülowu, šefu-dirigentu Meiningskoga dvorskog orkestra: "Dragi i časnij prijatelju, klavirski koncert koji želim napisati na žalost nije ispao dobro. Ne znam jesu li dva prethodna predobri ili pak suviše loši, ali mi predstavljaju problem. Tu je i više stavaka - nečega što se obično naziva simfonijom. Na koncertnim turnejama s Meiningerima često sam s ugodom sanjao kako je isprobavam s tobom pa to činim i sada - razmišljajući si usput, može li možda imati neku širu publiku! Bojim se da nosi okus ovdašnje klime - trešnje ovdje nisu slatke, ne poželiš ih kušati!...". A Franzu Wüllneru pisao je: "Probat ću nešto kao br. 4 u Meiningenu... tamo je to moguće učiniti bez obveze da se dođe do koncerta..."

Po običaju, Brahms je bio prilično nesiguran u vlastito stvaranje. Očigledno je posebno malo samopouzdanja imao u pogledu *Četvrte*. Nije primio očekivanu potvrdu od Frau von Herzogenberg, a i neki drugi njegovi bliski prijatelji nisu prihvatili *Četvrtu*, smatrajući je slabijom od prethodnica - posebno od *Treće*. Pa čak ni izvedba Ignaza Brüllla i Brahmsa u verziji djela za dva klavira kojoj su nazočili glazbeni kritičar Eduard Hanslick, kirurg Theodor Billroth, dirigent Hans Richter, pisac Max Kalbeck i drugi, nije izazvala veći entuzijazam. Štoviše, Kalbeck je Brahmsu savjetovao da povuče djelo prije očekivane izvedbe Bečke filharmonije. Nakon duže rasprave Brahms je odgovorio: "Nema razloga da povučem simfoniju. Žeti ću ono što sam posijao. Baš me briga i za protivnike, i za sve druge".

Još početkom 1882. s Bülowom i Siegfriedom Ochsom raspravljao je o posljednjem stavku 150. kantate Johanna Sebastiana Bacha: "Što biste rekli o simfoniji skladanoj na ovu temu? Nespretna je, preizravna. Trebalo bi je u određenom smislu kromatski mijenjati". Bachovoj temi Brahms je dao novi ritam, dodao ton *ais* i novu harmonijsku sliku. Tako je nastala tema za poznatu *chaconnu* od trideset i dvije varijacije posljednjega stavka. A iako je završni stavak nastao treći po redu, razvidno je da je Brahmsova koncepcija čitava djela otpočetak bila usmjerena prema takvome finalu. Polifone tehnike prvoga stavka te modalna harmonijska slika drugoga potvrđuju takvu tezu.

S druge strane, *Četvrta* se uvijek spominje kao uzorni primjer kada je o tehnici razvojnog variranja u Brahmsovu slučaju riječ: Cjelokupni tonski univerzum toga djela "klija" iz jedne jedine tonske "praktice" - iz početne silazne terce u dionicama violina.

Praizvedba se nije dogodila u Beču, nego, nakon mnogih pokusa, 25. listopada 1885. pod autorovim vodstvom u Meiningenu. Brahms je tada pokazao veliko zadovoljstvo djelom, ali kada ga je nakladnik Simrock zatražio pravo na objavljivanje, kroz žuku mu je šalu odgovorio: "Bila bi ludost da na nju protratiš i jedan jedini novčić!".

Nakon ponovljene izvedbe s Hansom von Bülowom, Brahms se pridružio Meiningskom orkestru na turneji na kojoj je ravnao *Četvrtom* u mnogim gradovima Nizozemske i Porajnja - gdje je djelo bez iznimke prihvaćano s odobravanjem. S druge strane, bečka premijera 17. siječnja 1886. pod Hansom Richterom imala je malo uspjeha zbog nedostatnog broja pokusa.

Brahms je nakon *Četvrte* prestao skladati simfonije, iako su neke skice za *Petu* već bile gotove; one su kasnije integrirane u druga djela.

Iako je spomenuta bečka premijera prošla nezapaženo, izvedba u ožujku 1897. - mjesec dana prije skladateljeve smrti, opet pod Richterovim ravnanjem, prošla je sasvim drukčije. Brahmsova prijateljica i biografkinja Florence May zabilježila je: "... sasvim posebna scena dogodila se na kraju. Izgledalo je da ga publika... neće pustiti. Suze su mu tekle niz obraze dok je stajao poguren, ukočen i napet... a u publici se čutio prigušeni jecaj, jer su svi znali da mu govore - zbogom".

Priprema i realizacija tekstova
G.A.D. PRODUKCIJA / www.gad.hr

150
godina

**GRIMO
VAS
GLAZBOM**

PLAVI CIKLUS

Petak/11.12./19:30
Koncertna dvorana Lisinski

ALAN BJELINSKI dirigent
PETRIT ČEKU gitara

Paul Dukas / Joaquin Rodrigo / Bruno Bjelinski

VIOLINE I. Sidonija Lebar, koncertna majstorica, Martin Draušnik, koncertni majstor, Ana Slavica, Martina Sačer Pavlin, Teodora Sucala Matei, Odette Cavaliere, Mario Bratković, Neven Manzoni, Kornelija Balaž, Ivan Finta, Davide Albanese, Lana Dominik

VIOLINE II. Ana Paula Knapić Franković*, Darko Franković**, Ivo Jukić, Marta Bratković, Vlatka Pecić Juranić, Josip Novosel, Tomislav Ištok, Mirela Džepina Finta, Sergii Vilchynskiy, Krešimir Bratković

VIOLĀ Lucija Brnadić*, Krešimir Ferenčina**, Tajana Škorić, Asja Frank Perčić, Igor Košutić, Pavla Kovač, Lovorka Abramović Šoljan, Tvrtko Pavlin

VIOLONČELA Smiljan Mrčela*, Zita Draušnik**, Oliver Dorđević, Emanuel Pavon, Miljenko Šajfar, Tajana Bešić

KONTRABASI Nikša Bobetko*, Antal Papp**, Tihomir Novak, Franjo Zvonar, Borna Dejanović, Marko Radić

FLAUTE Ana Batinica*, Dijana Bistović

OBOE Branka Bošnjak*, Katarina Grubić

KLARINETI Rude Mimica, Dunja Paprić

FAGOTI Jorge Ricardo Luque Perdomo*, Vasko Lukas

KONTRAFAGOT Aleksandar Čolić

ROGOVI Viktor Kirčenkov*, Daniel Molnar, Lenart Istenić, Nikola Jarki

TRUBE Tomica Rukljić*, Mario Lončar

TROMBONI Antonio Janković*, Ivan Mučić, Goran Glavaš, Juriica Rukljić

TIMPANI Tomislav Kovačić*

UDARALJKE Željko Grgić, Leonardo Losciale

NADZORNIK ORKESTRA Davor Capković

* vode dionica / ** zamjenici vođa dionica

Grad Zagreb

PARTNER U OFF CIKLUSU

MEDIJSKI PARTNERI

Jutarnji LIST

START

VIJENAC

ZAGREB

SPONZORI

CVIJEĆE Izabel

SLUŽBENO VOZILO

Izdavač: Zagrebačka filharmonija

Za izdavača: Mirko Boch, ravnatelj

Urednik: Ivan Lozić

Oblikovanje i grafička priprema: G.A.D. PRODUKCIJA d.o.o.

Tisak: Printera Grupa d.o.o. / Cijena: 5 kuna

*Zagrebačka filharmonija zadržava pravo izmjene programa.

KONCERT
IZVAN
PRETPLATE

ODA VELIKOM MAJSTORU

Petak/18.12./19:30

Koncertna dvorana Lisinski

IVO LIPANOVIĆ dirigent

MIA PEČNIK klavir

BEETHOVEN

250
godina

Zf ZAGREBAČKA
FILHARMONIJA

150 godi
na

www.zgf.hr